

Ár 2017, mánudaginn 8. ágúst er dómþing haldið í Dómstóli ÍSÍ að Austurvegi 3, Selfossi af settum dómara Ólafi Björnssyni hrl á Selfossi.

Fyrir er tekið málið nr. 5/ 2017

Þórður Hugo Björnsson **gegn** **Dansípróttasambandi Íslands**

og kveðinn upp svohljóðandi

DÓMUR:

Kæra frá Rósalind Guðmundsdóttur f.h. kæranda Þórðar Húgó Björnssonar, kt. 501001-3090 á hendur Dansípróttasambandi Íslands, barst skrifstofu ÍSÍ þann 11. maí 2017, og var málinu úthlutað til undirritaðs dómara.

Ákveðið var að málið yrði flutt skriflega, og sendi kærði greinargerð til dómsins dags. 18. maí 2017, ásamt tilgreindum gögnum. Var hún svo send kæranda, og gafst honum þá tækifæri á að senda inn greinargerð, sem hann sendi dómnum 30. maí 2017, ásamt tilgreindum gögnum. - í framhaldinu gafst kærða tækfæri að gera athugasemdir við framkomna grg. kæranda, og sendi hann dómnum athugasemdir sínar þann 6. júní 2017. Kærandi sendi inn athugasemdir. sínar við framkomin gögn kærða þann 13. júní 2017.

Dómkröfur og sjónarmið kæranda:

Dómkröfur kæranda eru í fyrsta lagi þær að Íslandsmeistaramót í dansi grunnsporum, Íslandsmeistaramót í standarddönsum og bikarmeistaramót í latíndönsum sem haldið var af Dansípróttasambandi Íslands þann 6. og 7. maí 2017 verði dæmt ógilt og titlar ómerktir.

Í öðru lagi er þess krafist að viðurkennt verði að stjórn Dansípróttasambands Íslands hafi verið óheimilt að breyta móta- og keppendareglum með því að bæta inn grein B-5.4 í andstöðu við reglur WDSF.

Í þriðja lagi er þess krafist að viðurkennt verði að Dansípróttasambandi Íslands beri að fara eftir móta- og keppendareglum WDSF í öllum atriðum.

Í fjórða lagi er þess krafist að viðurkennt verði að 5.14. gr. laga Dansípróttasambands Íslands brjóti í bága við 2. mgr. 5. gr. laga nr. 64/1998.

Loks er gerð sú krafa að Dansíþróttasamband Íslands verði áminnt um mikilvægi þess að virða móta- og keppendareglur WDSF og að þeim verði gert að endurskoða þær breytingar sem gerðar hafa verið á liðnu starfsári sem brjóta í bága við reglur WDFS.

Málsatvik kveður kærandi þau að dagana 6. og 7. maí 2017 fór fram Íslandsmeistaramót í grunnsporum, Íslandsmeistaramót í standard og bikarmeistaramót í latín sem haldið var af Dansíþróttasambandi Íslands (DSÍ). Stjórn DSÍ fékk sjö erlenda dómara til þess að sjá um dómgæslu á mótinu en þeir voru eftirtaldir aðilar:

1. Alejandro Hernandez, Spánn
2. Annette Christensen, Danmörk
3. Daniela Novak, Slóvenía
4. Dawna Nocera, Bandaríkin
5. Fredi Novak, Slóvenía
6. Henning Christensen, Danmörk
7. Mark Nocera, Bandaríkin

Kærandi telur í meginatriðum fimm ofangreindra dómenda séu ekki með fullgild dómarskírteini frá WDSF (alþjóðadanssambandinu) og hafi þar með ekki haft tilskilin leyfi til að dæma á mótinu. Þá voru þrenn hjón sem dæmdu keppnina af þessum sjö dómurum og telur kærandi að stjórn DSÍ hafi af þessu leyti brotið gegn lögum og reglum WDSF. Kærandi var skráður til þátttöku í mótinu og keppti í aldursflokknum Börn I 3 dansar latín og Börn I 3 dansar standard.

Kæra var send innan lögmæts kærufrests sem er ein vika frá því að atvik það sem kært er bar við sbr. 24.1 gr. laga Íþróttasambands Íslands (ÍSí) en kæra var móttækin af ÍSí þann 11. maí sl.

Málsástæður og lagarök kæranda:

1. Lög DSÍ og WDSF

Í 1.1. gr. laga ÍSí er kveðið á um það að ÍSí sé æðsti aðili frjálsrar íþróttastarfsemi í landinu, sbr. ákvæði íþróttalaga. Sér sambönd, líkt og DSÍ, eru mynduð um ákveðnar íþróttagreinar og má aðeins viðurkenna eitt slíkt sér samband fyrir hverja íþróttagrein sbr. 3.4. gr. laga ÍSí. Í sama ákvæði er miðað við það að sér samband geti orðið aðili að ÍSí ef það er aðili að alþjóðasér sambandi fyrir þá íþróttagrein. Ennfremur verður slíkt alþjóðasér samband að njóta viðurkenningar Alþjóðaólympíunefndarinnar.

Til þess að DSÍ geti verið aðili að ÍSí þá verður DSÍ að vera aðili að WDSF sem er alþjóðasér samband fyrir dansíþróttina sem nýtur viðurkenningu Alþjóðaólympíu-nefndarinnar. Ekkert annað sér samband í heiminum er lýtur að dansíþróttinni nýtur viðurkenningar Alþjóðaólympíunefndarinnar annað en WDSF.

Í æðstu lögum WDSF (WDSF Statutes) er fjallað um það hvernig einstök danssambönd líkt og DSÍ geti orðið aðilar að WDSF. Þar segir í 4. gr. í 1-lið að einungis megi eitt danssamband frá hverju landi verða aðilar að WDSF.

Í 5. gr. sömu laga koma fram skilyrði fyrir inngöngu og mælir þar sérstaklega fyrir í d-lið 1. mgr. ákvæðisins að með umsókn að aðild þá lýsi umsækjandi því yfir að hann samþykki að fylgja öllum WDSF lögum, reglum og reglugerðum, og að framfylgja öllum þeim ákvörðunum sem teknar eru af hálfu WDSF.

Þetta er sérstaklega áréttað enn frekar í 4. mgr. 5. gr. bis, e og f lið, þar sem fram kemur að lands samband sem vill gerast aðili að WDSF beri að samræma lög sín og reglur að öllu leiti til samræmis við lög og reglum sem settar eru af WDSF.

Samkvæmt þessu liggur það ljóst fyrir að DSÍ sem aðili að WDSF ber að fylgja lögum og reglum sem settar eru af WDSF.

Í keppendareglum WDSF (COMPETITION RULES 12. Júní 2016) er ennfremur áréttað um að aðili að WDSF séu ábyrg fyrir því að fylgja WDSF keppnisreglum í þeirra heimalandi og að aðildarsambönd skuli nota þær keppnisreglur sem viðmiðunarreglur fyrir þeirra eigin reglur sbr. reglu A.5, gr. 5.1. Þetta ákvæði kveður skýrt á um skyldurnar sem hvíla á aðildarsamböndum til að fara eftir þeim reglum sem settar eru af WDSF enda er það í fullu samræmi við það sem kveður á um í WDSF lögnum sjálfum (WDSF statutes). Það er ekki markmið þessa ákvæðis að heimila DSÍ eða öðrum aðildarsamböndum að setja reglur sem ganga þvert á reglur WDSF heldur þvert á móti að þeim beri skylda til að setja reglur í samræmi við WDSF reglur.

Kærandi telur að lög og reglur DSÍ uppfylli ekki þau skilyrði sem sett eru fram af hálfu WDSF um að sambandinu beri að fylgja WDSF reglum að öllu leyti en ákvæði laganna eru mjög misvísandi varðandi þessi atriði.

Í fyrsta lagi er kveðið á um það í lögum DSÍ að hlutverk sambandsins sé að samræma íslenskar reglur um dansíþróttina við alþjóðlegar sbr. g-lið 2. gr. laganna. Þá segir einnig að DSÍ sé aðili að WDSF í grein 3.2. og kemur þar fram að DSÍ skuli í sínu starfi virða lög, reglur og ákvarðanir WDSF og að DSÍ eigi að sjá um að lög og reglur varðandi dansíþróttina á Íslandi séu í samræmi við alþjóðareglur.

Áfram er fjallað um þetta í lögum DSÍ og nú varðandi réttindur og skyldur aðildarfélaga en þar segir í grein 5.1. að öll dansíþróttamót skuli fara fram í samræmi við lög, reglur og ákvarðanir DSÍ, ÍSÍ og WDSF og ber aðildarfélögum skylda til þess að virða þær reglur.

Þá segir ennfremur í ákvæði 5.12 að aðildarfélag sem brýtur gegn tilteknum skyldum skuli hlíta viðurlögum sem ákvörðuð séu í lögum DSÍ, lögum ÍSÍ og lögum WDSF, ákvörðunum dómstóla ÍSÍ og WDSF.

Ofangreind ákvæði renna að sama brunni og eru í fullkomnu samræmi við það sem fram kemur í lögum WDSF sem fjallað var um hér að framan, þ.e.a.s. að lögín og reglur DSÍ skuli vera í samræmi við reglur WDSF.

Í gr. 5.14. í lögum DSÍ er hins vegar að finna ákvæði sem fer þvert á reglur WDSF og telur kærandi að ákvæðið brjóti gegn skilyrðum laga WDSF þar sem kveðið er á um að aðildarsambönd skuli sjá til þess að þeir fari að öllum reglum WDSF en í ákvæðinu segir: „Ef ákvæði reglna DSÍ skarast við eða ganga lengra en reglur WDSF þá gilda reglur DSÍ“. Í gr. 5.15. í lögnum segir enn fremur að „ef ákvæði laga WDSF og ÍSÍ skarast, þá gilda reglur WDSF.“

Kærandi telur að þarna sé um verulegan galla á lögum DSÍ að ræða sem veldur því að stjórn DSÍ telur sér heimilt að virða reglur WDSF að vettugi og setja nýjar reglur sem ekki eru í samræmi við alþjóðlegu reglunar og jafnvel sem ganga þvert á reglur WDSF en ákvæði 5.14 gengur einmitt þvert á lög WDSF. Ákvæði 5.15 kveður enn fremur á um að WDSF lög gangi framur lögum ÍSÍ. Ef þessi ákvæði stæðust þá er stigskiptingin sú að reglur DSÍ eru æðstar (þ.m.t. reglur sem stjórn setur), þá næstar WDSF og á botninum situr ÍSÍ sem á að heita æðsti aðili frjálsrar íþróttastarfsemi í landinu, sbr. 2.mgr. 5gr. íþróttalaga.

Telur kærandi að þessi atvikalýsing gangi ekki upp og túlkun stjórnar DSÍ sé byggð á misskilningi sem veldur því að stjórnin telur sig ekki þurfa að fylgja neinum reglum öðrum en þeim sem þeir semja sjálfir. Þetta gengur einfaldlega ekki upp og telur kærandi að þessi ákvæði standist ekki lög WDSF og ÍSÍ enda í hróplegu ósamræmi við allar aðrar reglur og lög. Það er eðli reglna að þær séu settar með stoð í öðrum lögum og að þau verði þ.a.l. að rúmast innan þeirra marka sem þar segir. Aðild að WDSF og ÍSÍ myndi þá ekki þjóna neinum tilgangi öðrum en til þess að komast yfir fé úr opinberum sjóðum eða að öðru leiti til punts.

2. Lög ÍSÍ

Kærandi vill enn fremur benda á þær reglur sem gilda samkvæmt ÍSÍ sem á að heita æðsti aðili frjálsrar íþróttastarfsemi í landinu sbr. ákvæði Íþróttalaga.

Samkvæmt ákvæði 1.5. gr. laga ÍSÍ kemur fram að ÍSÍ njóti viðurkenningar Alþjóðaólympíunefndarinnar og ber að virða Ólympíusáttmálann og reglna IOC (international olympic committee). 1.6 gr segir enn fremur að ÍSÍ beri að styðja og efla virðingu síðareglna í íþróttum, koma í veg fyrir hagræðingu úrslita í íþróttum m.a.

Tilgangur ÍSÍ er að tryggja að ólympíusáttmálinn sé virtur á Íslandi sbr. reglu 4.1. f-lið.

Þá segir enn fremur í 2. kafla laganna, þ.e.a.s. þar sem fjallað er um réttindi og skyldur félaga en þar kemur fram að félög megi ekki standa fyrir iðkun íþróttar sem er ekki samþykkt af Alþjóðaólympíunefndinni sbr. b-lið 5.2. gr.

Þegar lesið er yfir reglur ÍSÍ er augljóst að allar miða þær að því að uppfylla Ólympíusáttmálann.

3. Dómaraskipan á Íslands- og bikarmeistaramóti dags. 6. og 7. maí 2017

Samkvæmt móta- og keppendareglum WDSF (kafla C.4) þá kveður á um í 4.2. gr. að a.m.k. fimm WDSF dómara skuli dæma í keppnum sem haldin eru af hálfu aðildarsambanda. Þetta stemmir einnig við það sem segir í móta- og keppendareglum DSÍ, en þar er kveðið á um það að dómara á Íslands- og bikarmeistaramótum með frjálsri aðferð skuli eigi vera færri en fimm og hafa gild alþjóðleg dómara réttindi sbr. reglu B-5.1.

Þá segir enn fremur í 4.4. gr. í móta- og keppendareglum WDSF (kafla C.4) að dómara verði að hafa gild WDSF dómarskírteini til að dæma í hvaða keppni sem lögin taka til. Það er því skilyrði í WDSF keppendareglum að dómara sem dæma hafi tiltekin réttindi sem hafa verið staðfest af WDSF og séu í gildi.

Í gr. 4.6. gr. móta- og keppendareglum WDSF (kafla C.4) segir einnig að enginn dómari megi vera frá sama landi. Og að lokum í gr. 4.7 er áréttað um að fyrir allar keppnir skulu dómara vera viðurkenndir af WDSF.

Þá segir einnig í „Operating Policy – Adjudicators Code of Conduct and Standards of Ethics“, sbr. d-lið 3. gr. að dómari megi ekki dæma í keppni þar sem annar dómari hefur persónuleg tengsl við annan dómara.

Í þessu sambandi bendir kærandi á að WDSF nýtur viðurkenningar alþjóðaólympíunefndarinnar og ber að fylgja þeim reglum sem fram koma í ólympíusáttmálanum, siðareglum sem og öðrum reglum sem settar eru af hálfu alþjóðaólympíunefndarinnar. Í siðareglum eða „Code of Ethics“ sem settar eru af ólympíunefndinni kemur fram í 6. gr. að aðilar skulu setja sér það að markmiði að forðast alla hagsmunaárekstra og að virða allar reglur sem miða að því að koma í veg fyrir hagsmunaárekstra. Þá kemur einnig fram í 7. gr. siðareglanna að aðilar skuli grípa til allra viðeigandi ráðstafana til að tryggja heilindi dómgaeslu á keppnum sem haldnir eru innan íþróttarinnar. Eru reglur WDSF því settar til að framfylgja þessum ákvæðum alþjóðaólympíunefndarinnar.

Nú liggur fyrir að þrenn hjón dæmdu á Íslands- og bikarmeistaramóti sem haldið var dagana 6. og 7. maí 2017 en um er að ræða eftirtalda aðila:

Frá Danmörku:

1. Annette Christensen, Danmörk
2. Henning Christensen, Danmörk

Frá Bandaríkjunum:

3. Dawna Nocera, Bandaríkin
4. Mark Nocera, Bandaríkin

Frá Slóveníu:

5. Fredi Novak, Slóvenía
6. Daniela Novak, Slóvenía

Telur kærandi að með því að fá þrenn hjón til að dæma á framangreindu móti hafi DSÍ brotið gegn ákvæðum laga WDSF sem þeim ber að fylgja, þ.e.a.s. í fyrsta lagi þá hafi DSÍ brotið gegn reglu 4.6 í móta- og keppendareglum WDSF og einnig hafi DSÍ brotið gegn ákvæði d-liðar 3. gr. í „Operating Policy – Adjudicators Code of Conduct and Standards of Ethics“, sem kveður á um að dómari megi ekki dæma í keppni ef dómari hefur persónuleg tengsl við annan dómara. Þar með hafi DSÍ brotið gegn ákvæðum Ólympíusáttmálans sem og siðareglna þeirra enda eru framangreindar siðareglur WDSF settar með stoð í þeim lögum og reglum sbr. framangreint.

Þá telur kærandi að breyting á móta- og keppendareglum sem stjórn DSÍ gerði degi fyrir mót, þ.e.a.s. þann 5. maí sl. fari alfarið í bága við reglur WDSF í aðdraganda Íslands- og bikarmeistaramótsins sem haldið var dagana 6. og 7. maí 2017. Í ljósi þess að stjórn DSÍ var búin að fá þrenn hjón til þess að dæma á mótinu sá hún sig knúna til þess að breyta reglum í flýti og þá þvert á reglur WDSF. Breytingin hljóðaði svo: „Dómari getur verið maki, skyldur eða mægður dómara í beinan legg eða öðrum lið til hliðar“ sbr. nýja reglu B-5.4 í móta- og keppendareglunum. Fer þessi breyting þvert á reglur WDSF.

Þá liggur einnig fyrir að fimm af 7 dómurunum sem dæmdu á mótinu höfðu ekki gild WDSF dómaraéttindi en um er að ræða eftirtalda aðila:

1. Alejandro Hernandez, Spánn
2. Annette Christensen, Danmörk
3. Dawna Nocera, Bandaríkin
4. Henning Christensen, Danmörk
5. Mark Nocera, Bandaríkin

Þá er því alfarið mótmælt að dómari megi hafa hvaða dómaraéttindi sem er svo lengi sem þeir hafi „gild alþjóðleg dómaraéttindi“ sbr. reglu B-5.1 í móta- og keppendareglum DSÍ og að þar með geti dómara með WDC réttindi (World Dance Council) dæmt á mótum sem haldin eru af DSÍ. WDC er ekki að neinu leyti sambærilegt WDSF enda ekki aðili að ÍSÍ og nýtur ekki viðurkenningar Alþjóðaólympíunefndarinnar.

Þá gilda allt aðrar reglur um dansmót sem haldin eru af WDC og þau sem haldin eru af WDSF og aðrar reglur um það hvernig skuli dæma danspör. Til samræmis við þessa túlkun kærða þá kemur fram í B-5.3 að dómara skulu fara eftir dómaraeqlum WDSF. Ef reglan um „gild alþjóðleg dómaraéttindi“ yrði túlkuð eins vítt og stjórn DSÍ gerir þá gæti stjórnin allt eins fengið dómara frá World Salsa Organization til að dæma á næstu keppni eða hvaðeina annað sem henni dytti í hug.

Þá vill kærandi benda á að áður en núverandi stjórn DSÍ tók við þá hefur skipan dómara ávallt verið með þeim hætti að allir dómara á dansmótum sem haldin voru af DSÍ höfðu gild WDSF réttindi. Þessi breytta túlkun á reglum DSÍ er því í engu samræmi við það sem verið hefur í gegnum öll þau ár frá því að DSÍ var komið á fót. WDC er einfaldlega ekki með neina stöðu né alþjóðlega viðurkenningu varðandi dansíþróttina sem slíka. Um er að ræða sérsamband sem er ekki með nein ólympíumarkmið á stefnuskrá sinni né sérstök íþróttamarkmið að neinu leyti. Þarf WDC ekki að uppfylla nein skilyrði sem sett eru af alþjóðaólympíunefndinni. Þessi rúma túlkun á reglunni stenst því enga skoðun. DSÍ er eingöngu aðili að WDSF og þ.a.l. verða dómara að hafa gild WDSF dómara réttindi til að mega dæma á mótum sem haldin eru af DSÍ líkt og ávallt hefur verið raunin.

Það að enginn hafi gert athugasemdir fyrir keppnina eða á keppninni, líkt og kærði heldur fram, getur ekki leitt til þess að með því liggi fyrir samþykki á einhvern hátt fyrir DSÍ að hafa fengið ólöglega dómara til að dæma mót sem haldið var af DSÍ og það að enginn hafi haft uppi mótmæli leiði til þess að mótið verði talið löglegt. Kærandi gerði sér með engu móti grein fyrir því að um ólöglega dómara var að ræða fyrr en eftir keppnina þegar umtal um það fór af stað á meðal annarra keppenda og forráðamanna. Breytingin á móta- og keppendareglum B 5.4 var ekki birt á síðu DSÍ eða Facebook síðu DSÍ en send dansskólunum degi fyrir mót með tölvubrési. Því er þannig alfarið mótmælt að kærandi hafi átt einhvern kost á að koma fram andmælum við fengna dómara fyrir mótið eða á mótinu sjálfu. Vill kærandi benda á að framangreind breyting á móta- og keppendareglum hefur ekki enn verið breytt á síðu DSÍ enn þann dag í dag þannig að keppendur geti kynnt sér þær.

Stjórnin hefur ekki vald til þess að semja ný lög, móta- og keppendareglur og aðrar reglugerðir fyrir samkvæmisíþróttina sbr. c-lið 14. gr. laga DSÍ, degi fyrir mót, þvert á reglur WDSF.

Hlutverk DSÍ er að samræma íslenskar reglur um dansíþróttina við alþjóðlegar sbr. g-lið 2. gr. laga DSÍ. Þá segir einnig að DSÍ sé aðili að WDSF í grein 3.2. og kemur þar fram að DSÍ skuli í sínu starfi virða lög, reglur og ákvarðanir WDSF og að DSÍ eigi að sjá um að lög og reglur varðandi dansíþróttina á Íslandi séu í samræmi við alþjóðareglur.

Að öllu þessu virtu þá vill kærandi vísa í dóm Dómstóls ÍSÍ í málinu nr. 5/2012 en þar fjallar dómstóllinn sérstaklega um hvaða reglur það eru sem gilda í málum er varða DSÍ. Segir þar í forsendum berum orðum að „almennt verði að telja rétt æðstu alþjóðlegu samtaka í íþróttagrein til að setja sinni grein reglur til eftirbreytni mjög ríkan og vera kjarna sjálfstæðis slíkra samtaka“.

WDSF eru æðstu alþjóðlegu samtök dansíþróttarinnar í heiminum. Í þessum dómi var álitaefnið öllu ólíkt því sem á reynir í þessu máli hér en þar hafði WDSF sett íþyngjandi reglur fyrir keppendur sem þrengdu að persónufrelsi íþróttamanna og setti keppendur í keppnisbann ef þeir kepptu á mótum sem ekki voru haldin af WDSF. Í því máli var því talið að WDSF væri að skerða grunnreglur keppenda sem leiddi til þess að keppendum var bannað að keppa á þeim mótum sem þeir kusu. Af þeim sökum taldi dómstóll ÍSÍ að stjórn DSÍ hafi verið óheimilt að banna aðilum málsins að keppa á mótum DSÍ, þ.e.a.s. það braut gegn grunnreglum

alþjóðaólympíusambandsins um persónufrelsi. Dómurinn kveður ekki á um það að DSÍ geti sett þær reglur sem það vilji og því henti hverju sinni og farið þvert á reglur WDSF.

Í þessu tilviki sem hér um ræðir er um allt annað að ræða. Hér er DSÍ beinlínis að ganga gegn reglum WDSF sem eru til hagsbóta fyrir keppendur, þ.e.a.s. reglur sem stuðla að því að standa vörð um þær meginreglur sem settar eru af Íþrótta- og Ólympíusambandinu sem stuðla að því að standa vörð um hlutleysi dómara og að koma í veg fyrir hagsmunaárekstra. Tilgangur reglna WDSF miða að því að standa vörð um heiðarleika, hæfni og skilvirkni hjá þeim dómurum sem valdir eru hverju sinni til að sinna dómsgæslu á mótum sem heild. Þessar reglur hafa það að markmiði að koma á viðeigandi stöðlum til þess að efla traust keppenda og annarra aðstandenda. Reglurnar eru settar með það að markmiði að koma í veg fyrir hagsmunaárekstra, sérstaklega þegar dómari gæti haft áhrif á dómgsæslu annars dómara. Þegar dómarar eru hjón eru verulega auknar líkur á að dómarar tali saman og samræmi þannig sína dóma. Reglurnar eru settar til að koma í veg fyrir slíkt, sér í lagi er hættan meiri ef um þrenn hjón er að ræða á einu og sama móti en slíkt hefur aldrei áður komið fyrir á móti sem haldið er af DSÍ. Um þetta vísar kærandi til siðareglna ÍSÍ. nr. 3 þar sem sérstaklega er áréttað að forðast skuli að sú staða komi upp sem leitt geti til hagsmunaárekstra.

Reglur WDSF um að dómarar verði að hafa tilskilin WDSF réttindi og að hjón megi ekki dæma í sömu keppni eru því til ívilnunar fyrir keppendur. Telur kærandi að það brjóti gegn lögum WDSF, ÍSÍ og DSÍ að setja reglur sem eru beinlínis í andstæðu við þær reglur og þá sér í lagi þegar breyting felur í sér íþyngjandi niðurstöðu fyrir keppendur sem skerða þeirra réttindi allverulega. Er þessi afstaða og breytingar stjórnar DSÍ til þess fallnar að minnka traust keppenda á því að rétt niðurstaða fái á hverju móti fyrir sig og verður að segjast að tilgangurinn með breytingu á dómaraskipan sé óljós með öllu.

4. Aðrar breytingar sem stjórn DSÍ hefur sett á liðnu starfsári og sem brjóta í bága við reglur WDSF

Kærandi telur einnig rétt að koma því á framfæri að þetta er ekki í fyrsta skipti sem stjórn DSÍ breytir reglum á árinu þannig að farið sé þvert gegn reglum WDSF og hefur þannig takmarkað réttindi keppenda á keppnum sem haldnar hafa verið af DSÍ en samkvæmt niðurlagi í greinargerð kærða þá virðist hann ekki kannast við að neinar breytingar aðrar hafi verið gerðar. Aðrar breytingar sem gerðar hafa verið af hálfu stjórnar DSÍ hafa einnig verið gerðar rétt fyrir mót, m.a. eftir að skráningu á keppni var lokið. Taldi kærandi því að hann væri tilneyddur til að kæra breytingu stjórnar í þetta skiptið enda ótækt að ítrekað sé verið að setja reglur sem ganga þvert á reglur WDSF og skerða réttindi keppanda og telur kærandi óvíst hvenær því ástandi muni ljúka.

Í fyrsta lagi var klæðareglum í barnaflokki breytt í janúar þannig að nú samræmast þær ekki WDSF reglum. Kjólarnar sem leyfðir eru á Íslandi myndu teljast ólöglegir ef keppt yrði á þeim í öðrum löndum þar sem WDSF mót eru haldin. Hafa umræddar klæðareglur þó ekki verið uppfærðar svo allir hafi kost á að kynna sér hinar nýju reglur. En ef leitað er þá má finna fréttatilkynningu um atvik á vef dsi.

Þá óskaði danspar eftir því að fá að keppa í hærri aldursflokki í febrúar í samræmi við móta og keppendareglur WDSF E.2. 2.1 og skráði sig í flokk fyrir ofan sinn aldursflokk enda væri það í samræmi við keppendareglur WDSF. Reglum DSÍ var breytt af þessum sökum rétt fyrir mót og það tiltekið að keppendur mættu ekki keppa upp fyrir sig á mótum á vegum DSÍ. Þetta var gert þrátt fyrir að alþjóðareglur heimiluðu það enda er þessi háttur hafður á í öllum alþjóðlegum dansmótum. Ísland virðist því vera eina landið þar sem þetta er nú bannað þvert á alþjóðalþróttareglur.

Lagrök: Kærandi vísar til laga alþjóðaólympíunefndarinnar, ólympíusáttmálans og siðareglna sem settar eru af hálfu nefndarinnar. Þá vísar kærandi einnig til laga WDSF (alþjóðadansíþróttasambandsins), móta- og keppendareglna WDSF, laga Íþróttasambands Íslands sem og laga Dansíþróttasambands Íslands. Þá vísar kærandi enn fremur til móta- og keppendareglna Dansíþróttasambands Íslands

Dómkröfur og sjónarmið kærða:

Kærði, Dansíþróttasamband Íslands (DSÍ), krefst þess að öllum kröfum kæranda verði hafnað.

Málavextir eru þeir að mati kærða, að DSÍ sem er aðili að ÍSÍ, WDSF (Alþjóðadansíþróttasambandinu) og Norður-Evrópudansíþróttasambandinu hélt helgina 6.-7. maí 2017 Íslandsmeistaramót í standard dönsum í meistaraflokki og Íslandsmeistaramót í hæsta getustigi grunnspara. Auk þess var bikarmeistaramót í latín dönsum og almennt grunnspara mót.

Tveimur dögum fyrir mótið, hinn 4. maí, var á stjórnarfundum DSÍ móta- og keppendareglum breytt þannig að bætt var við grein B-5.4 sem er svohljóðandi: Dómari getur verið maki, skyldur eða mægður dómara í beinan legg eða öðrum lið til hliðar.

Breytingarnar voru kynntar aðildarfélögum DSÍ 5.maí og tóku strax gildi.

Dómarar á umræddu móti voru sjö talsins og var sérstaklega tilkynnt fyrir mótið hverjir það væru. Allir dómarnir eru með WDSF réttindi eða WDC réttindi (World Dance Council):

Alejandro Hernandez frá Spáni (WDC réttindi)
Annette Christensen frá Danmörku (WDC réttindi)
Henning Christensen frá Danmörku (WDC réttindi)
Daniela Novak frá Slóveníu (WDSF réttindi)
Fredri Novak frá Sóveníu (WDSF réttindi)
Mark Novera frá Bandaríkjunum (WDSF réttindi)
Dawna Novera frá Bandaríkjunum (WDC réttindi)

Meðal dómara voru þrenn hjón. Engar athugasemdir komu fram fyrir keppnina eða á keppninni, hvorki frá keppnisstjóra né öðrum, um réttindi framangreindra dómara eða tengsl þeirra.

Málsástæður og lagarök kærða:

Samkvæmt grein B-5.1 í móta- keppendareglum DSÍ skulu dómara á Íslands- og bikarmeistaramótum með frjálsri aðferð hafa gild alþjóðleg dómara réttindi í samkvæmisdönsum. Á Íslands- og bikarmeistaramótum með grunnaðferð skulu dómara hafa gild alþjóðleg dómara réttindi eða hafa lokið danskennaraprófi.

Þannig er það ekki skilyrði að dómara hafi WDSF dómara réttindi og geta dómara með WDC réttindi því einnig dæmt á Íslands- og bikarmeistaramótum. Allir dómara á umræddu móti voru með gild alþjóðleg dómara réttindi, ýmist WDSF eða WDC. Ber því að hafna kröfu kæranda um að umrætt mót verði dæmt ógilt og titlar ómerktir á þeim grundvelli að dómara hafi ekki haft gild dómara réttindi.

Þá mótmælir kærði því að óheimilt hafi verið að gera breytingar á móta- og keppendareglum með því að bæta við grein B-5.4.

Það er hlutverk stjórnar DSÍ að sjá um að semja lög, móta- og keppendareglur og aðrar reglugerðir fyrir samkvæmisdansíþróttina, sbr. c-liður 14. gr. laga DSÍ. Þá ber stjórn samkvæmt d-lið 14. gr. laganna að setja nauðsynlegar reglur um þau málefni sem snúa að allri framkvæmd laganna. Nýjar reglur og breytingar á gildandi reglum skulu kynntar aðildarfélögum og taka gildi samkvæmt nánari ákvörðun stjórnar DSÍ.

Samkvæmt grein 5.1 í móta- og keppendareglum DSÍ skulu öll dansíþróttamót sem DSÍ heldur fara fram í samræmi við lög, reglur og ákvarðanir DSÍ, ÍSÍ og WDSF. Í grein 5.14 í móta- og keppendareglum DSÍ er sérstaklega kveðið á um það að ef ákvæði reglna DSÍ skarast við eða ganga lengra en reglur WDSF þá gildi reglur DSÍ.

Grein 5.14 í móta- og keppendareglum er ekki í andstöðu við 2. mgr. 5. gr. íþróttalaga nr. 64/1998, þar sem kveðið er á um að ÍSÍ sé æðsti aðili frjálsrar íþróttastarfsemi á landinu, eins og kærandi virðist halda fram.

Þannig er ótvírætt að stjórn DSÍ er bæði rétt og skylt að setja eða breyta móta- og keppendareglum. Einnig er það skýrt samkvæmt lögum DSÍ að reglur DSÍ gilda ef þær skarast við eða ganga lengra en reglur WDSF. Eins og fram kemur í dómi Dómstóls ÍSÍ frá 3. febrúar 2012 í máli nr. 2/2012 verður almennt að telja rétt æðstu alþjóðlegu samtaka í íþróttgrein til að setja sinni grein reglur til eftirbreytni mjög ríkan. Slíkur réttur er hins vegar ekki alger. Í þessu sambandi bendir varnaraðili enn fremur á að í grein A.5.1. í keppnisreglum WDSF (Competition Rules) segir að aðilum WDSF beri að nota reglurnar sem „guidelines for their own rules“ eða sem viðmiðunarreglur fyrir eigin reglur. Varnaraðili fær ekki séð að málefnaleg rök standi til þess að WDSF banni öðrum dómurum en þeim sem hafa dómara réttindi WDSF, eða hjónum, að dæma á mótum hér á landi.

Með vísan til framangreinds telur kærði að stjórn DSÍ hafi verið heimilt að bæta við grein B-5.4 í móta- og keppendareglum.

Krafa kæranda um að kærða verði gert að „endurskoða aðrar breytingar sem gerðar hafa verið á reglum á liðnu starfsári sem brjóta í bága við reglur WDSF“ er með öllu vanreifuð og órökstudd. Kröfunni verður því að hafna.

Þá hafnar kærði með öllu kröfu um að Íslandsmeistaramótið í samkvæmisdönsum 6. og 7. maí 2017 verði ógilt og titlar ómerktir.

Þá er því hafnað að stjórn DSÍ hafi verið óheimilt að breyta móta- og keppendareglum með því að bæta inn grein B-5.4. Því er hafnað að það verði að fara eftir móta- og keppendareglum WDSF í öllum atriðum, enda kemur það fram í lögum WDSF að hafa skuli reglurnar til hliðsjónar.

Einnig er því hafnað að grein 5.14 í lögum DSÍ brjóti í bága við 2. mgr. 5. gr. laga nr. 64/1998. Þá er því hafnað að efni séu til að áminna kærða um að virða móta- og keppendareglur WDSF. Enn fremur er því mótmælt að kærða verði gert að endurskoða breytingar á móta- og keppendareglum DSÍ sem gerðar voru á síðastliðnum vetri.

Varnaraðili bendir sérstaklega á að ekki beri að fara eftir keppendareglum WDSF **nema um sé að ræða alþjóðlegt WDSF mót eða mót sem sérstaklega hefur verið fengið leyfi fyrir**. Þá er það skýrt samkvæmt lögum DSÍ, grein 5.14, að reglur DSÍ gilda stangist reglurnar á við reglur WDSF.

Það er óumdeilt að fimm dómarar umrædds Íslandsmeistaramóts eru ekki með fullgild dómarskírteini frá WDSF. Þeir eru hinsvegar allir með gild alþjóðleg dómarskírteini frá World Dance Council (WDC) og höfðu þar með tilskilin leyfi til að dæma á umræddu Íslandsmeistaramóti. WDC er stærsta fagfélag danskennara og dansþjálfara í heiminum og hafa dómarar frá félaginu lokið danskennaraprófi hið minnsta og hafa mjög yfirgripsmikla fagþekkingu.

Þá er ágreiningslaust að það voru þrenn hjón sem dæmdu keppnina, en fyrir því var full heimild. Varnaraðili áréttar að samkvæmt reglum WDSF ber ekki að fara í einu og öllu eftir reglum WDSF, nema um alþjóðlega keppni sé að ræða, eða keppni sem sérstakt leyfi er veitt fyrir af hálfu WDSF. Varnaraðili leggur áherslu á að umrætt Íslandsmeistaramót var hvorki alþjóðlegt, né heldur var um að ræða mót sem sérstakt leyfi þurfti fyrir frá stjórn WDSF.

Í þessu sambandi vísar varnaraðili m.a. til formála að lögum WDSF þar sem segir: "The WDSF (formerly ICAD) was founded in 1957 to organize and improve DanceSport. Later it extended its jurisdiction to include DanceSport generally. Its objects are defined in the Statutes. The WDSF controls all international DanceSport competitions and the granting of DanceSport competitions, which are subject to WDSF RULES."

Þannig segir í formálanum að WDSF stjórni öllum alþjóðlegum DanceSport keppnum og veiti leyfi fyrir sérstökum DanceSport keppnum, sem þurfa að hlýta reglum WDSF. Íslandsmeistaramót í dansi er EKKI alþjóðleg keppni NÉ heldur sérstök WDSF keppni.

Þá segir m.a. í 2. gr. um hlutverk WDSF: “c) to enact, administer, and enforce standardized rules to which all international competitions organized by it or its members are subject based on sporting principles, and in the best interests of DanceSport.” Enn er verið að tala um alþjóðlegar keppnir en ekki landsmót, eins og Íslandsmeistaramót.

Í keppnisreglum WDSF (Competition Rules) er ítrekað að reglurnar eiga við um alþjóðlegar WDSF keppnir, ekki Íslandsmeistaramót. Í grein A.2.1 (Application) segir: “These Rules apply to all DanceSport Competitions granted by WDSF...” Hér er átt við keppnir sem sækja þarf um sérstakt leyfi WDSF til að halda. Regla A.3.1 (Control of the Regulations) á einnig við um keppnir sem WDSF veitir sérstakt leyfi fyrir: “The WDSF Sports Director must ensure that these Rules are followed at competitions granted under these Rules. The Sports Director may delegate this responsibility to a Chairperson.” Í grein A.5.1. segir svo: “WDSF Member bodies are responsible for compliance with the *WDSF Competition Rules* in their respective countries and should use them as guidelines for their own rules.” Þannig gilda reglurnar ekki fortakslaust heldur eru til leiðbeiningar.

Í kafla C.4 í keppnisreglum WDSF, sem fjalla um WDSF dómara, er EKKI verið að fjalla um landsmót eins og t.d. Íslandsmeistaramót. Þar segir að dómara þurfi gild WDSF dómara réttindi til að dæma keppnir sem reglurnar eiga við um. Síðan er sérstaklega talið upp í grein 4.5 og 4.6 fyrir hvaða mót reglurnar gilda:

4.5 For WDSF World Championships, WDSF Open World Championships, WDSF Continental Championships, WDSF Sub-Continental Championships, WDSF World Open Competitions, WDSF World Cups, WDSF Continental Cups, WDSF World Formation Championships, WDSF Continental Formation Championships, WDSF World Cups Formation, WDSF Continental Cups Formation, WDSF World Championships Showdance and WDSF Continental Championships Showdance, Adjudicators must be nominated by the WDSF Presidium.

4.6 For WDSF World Championships, WDSF Open World Championships, WDSF Continental Championships, WDSF Sub-Continental Championships, WDSF World Ranking Tournaments, WDSF World Cups, WDSF Continental Cups, WDSF World Formation Championships, WDSF Continental Formation Championships, WDSF World Cups Formation, WDSF Continental Cups Formation, WDSF World Championships Showdance and WDSF Continental Championships Showdance, each Adjudicator must be from a different country.

Íslandsmeistaramót fellur ekki undir neitt af þeim mótum sem talin eru upp í kafla C-4, greinum 4.5 og 4.6. Þannig verður dómari á Íslandsmeistaramóti ekki að vera með gild WDSF réttindi og getur dómari því verið með önnur gild alþjóðleg réttindi, eins og WDC réttindi. Dómara á Íslandsmeistaramóti þurfa heldur ekki að vera allir frá mismunandi löndum.

Kærði telur að kærandi horfi framhjá því lykilatriði, sem kemur skýrt fram í keppnisreglum

WDSF að reglurnar gildi fyrir alþjóðleg mót eða mót sem WDSF gefur sérstök leyfi fyrir.

Kærði telur að lög og reglur DSÍ uppfylli þau skilyrði sem sett eru fram af hálfu WDSF, um að sambandið skul nota til viðmiðunar reglur WDSF.

Kærði tekur undir með kæranda að samkvæmt lögum DSÍ er hlutverk sambandsins að samræma íslenskar reglur um dansíþróttina við alþjóðlegar, sbr. g-lið 2. gr. laga DSÍ. Ekki er heldur ágreiningur um það að DSÍ sé aðili að WDSF. Ekki er heldur ágreiningur um að samkvæmt grein 3.2. skuli DSÍ í sínu starfi virða lög, reglur og ákvarðanir WDSF og að DSÍ eigi að sjá um að lög og reglur varðandi dansíþróttina á Íslandi séu í samræmi við alþjóðareglur. Varnaraðili telur að stjórn DSÍ hafi fyllilega uppfyllt þessi skilyrði.

Kærandi hefur haldið því fram að í grein 5.14. í lögum DSÍ sé að finna ákvæði sem gangi gegn reglum WDSF þar sem kveðið er á um að aðildarsambönd skuli sjá til þess að þeir fari að öllum reglum WDSF en í ákvæðinu segir: „Ef ákvæði reglna DSÍ skarast við eða ganga lengra en reglur WDSF þá gilda reglur DSÍ“.

Grein 5.14 er í fullu samræmi við reglur WDSF, sem eru leiðbeinandi, og eru WDSF keppendareglur notaðar á hér á landi nema þær skarist við sér íslenskar reglur, sem stjórn DSÍ hefur heimildir til að setja.

Þetta felur ekki í sér að DSÍ virði reglur WDSF að vettugi eða að reglur DSÍ séu æðstar eða að “á botninum situr ÍSÍ”. Því er alfarið mótmælt að stjórn DSÍ telji sig ekki þurfa að fylgja neinum reglum öðrum en þeim sem hún semur sjálf. Allar reglur sem stjórn DSÍ hefur sett voru með stoð í lögum DSÍ og rúmuðust innan marka laganna og voru settar með hagsmuni dansíþróttarinnar að leiðarljósi. Því er sérstaklega mótmælt sem kærandi heldur fram, að ef fallist væri á sjónarmið varnaraðila, myndi aðild að WDSF og ÍSÍ “ekki þjóna neinum tilgangi öðrum en til þess að komast yfir fé úr opinberum sjóðum eða að öðru leiti til punts.”

Í greinargerð kæranda um dómarskipan á Íslands- og bikarmeistaramóti 6. og 7. maí 2017, og tilvísunum kæranda til kafla C.4 í keppendareglum WDSF, getur kærandi þess að engu að reglur WDSF eiga við um alþjóðlegar keppnir og keppnir sem stjórn WDSF hefur gefið sérstakt leyfi fyrir. Það sama á við um „Operating Policy – Adjudicators Code of Conduct and Standards of Ethics“ sem kærandi vísar til. Umrætt Íslandsmeistaramót var hvorki alþjóðleg keppni né keppni sem stjórn WDSF gefur sérstakt leyfi fyrir.

Það er rétt hjá kæranda að WDSF réttindi Mark Nocera séu „resting“ eða óvirk og leiðréttist hér með að hann sé með gild WDSF réttindi, en Mark Nocera er hins vegar með gild alþjóðleg WDC dómarréttindi. Þá hefur Alejandro Hernandez gild alþjóðleg dómarréttindi frá WDC, eins og sjá má í framlögðum gögnum kærða.

Það liggur algerlega ljóst fyrir í reglum DSÍ að dómari má hafa hvaða dómarréttindi sem er svo lengi sem þeir hafa „gild alþjóðleg dómarréttindi“, sbr. reglu B-5.1 í móta- og keppendareglum DSÍ. Þar með geta dómarrar með WDC réttindi dæmt á Íslandsmeistaramótum sem haldin eru af DSÍ. WDC og WDSF eru að mörgu ólík að uppbyggingu og hvorugt þeirra er aðili að ÍSÍ. Það er heldur ekki rétt hjá kæranda að WDC njóti ekki viðurkenningar IOC, en

þar sem IOC viðurkennir TAFISA, sem WDC er aðili að, þá gefur það auga leið að WDC er á þann hátt viðurkennt af IOC.

Kærandi segir að það gildi allt aðrar reglur um dansmót sem haldin eru af WDC og þau sem haldin eru af WDSF. Það er rétt enda heldur WDC sjálft einungis keppnir í flokki atvinnumanna. Það eru hinsvegar víða haldnar keppnir sem eru með WDC dómurum. Þær keppnir eru taldar einhverjar virtustu keppnir sem haldnar eru í heiminum í dag. Ber þar að nefna barna- og unglíngakeppnina í Blackpool, keppni áhugamanna og atvinnumanna í Blackpool, The International í London, þar sem úrslitin fara fram í Royal Albert Hall, og svo mætti telja áfram.

Kærandi segir í greinargerð sinni: “Ef reglan um „gild alþjóðleg dómara réttindi“ yrði túlkuð eins vítt og stjórn DSÍ gerir þá gæti stjórnin allt eins fengið dómara frá World Salsa Organization til að dæma á næstu keppni eða hvaðeina annað sem henni dytti í hug.” Fráleitt er að halda því fram að með reglunni um “gild alþjóðleg dómara réttindi” væri hægt að fá dómara í allt annarri grein til að dæma. Ákvæðið vísar að sjálfsögðu til þess að dómari hafi gild alþjóðleg dómara réttindi í samkvæmisdansi, en ekki salsa dansi eða öðrum dansgreinum. Væri fallist á rök kæranda, um að einungis mætti notast við WDSF dómara, þá gæti stjórn með sömu rökum allt eins valið dómara með gild alþjóðleg WDSF salsa dómara réttindi, eða jafnvel rock and roll réttindi.

Þá fullyrðir kærandi í greinargerð sinni að áður en núverandi stjórn DSÍ tók við þá hafi skipan dómara ávallt verið með þeim hætti að allir dómara á dansmótum sem haldin voru af DSÍ hafi ávallt haft gild WDSF réttindi. Þetta er einfaldlega röng fullyrðing. Varaformaður DSÍ var á sínum tíma í keppnisráði (forvera mótanefndar) og þá komu oft dómara með WDC réttindi. Þar má t.d. nefna Robert Bellinger, sem er mjög virtur enskur danskennari og kynnir og yfirdómari í barna- og unglíngadanskeppninni í Blackpool.

Einnig fullyrðir kærandi í greinargerð sinni að WDC sé “ekki með neina stöðu né alþjóðlega viðurkenningu varðandi dansíþróttina sem slíka. Um sé að ræða sérsamband sem er ekki með nein ólympfúmarkmið á stefnuskrá sinni né sérstök íþróttamarkmið að neinu leyti. Þarf WDC ekki að uppfylla nein skilyrði sem sett eru af alþjóðaólympíunefndinni.” Þessu mótmælir kærði. WDC er meðlimur í TAFISA, eins og áður hefur verið bent á, og hefur því viðurkenningu bæði TAFISA og IOC. Varnaraðili hafnar því alfarið að dómara verði að hafa gild WDSF dómara réttindi til að mega dæma á mótum sem haldin eru af DSÍ. Dómara verða að hafa hafa gild alþjóðleg réttindi, eins og kveðið er á í móta- og keppendareglum DSÍ.

Varnaraðili telur að stjórn hafi farið í einu og öllu að lögum og reglum DSÍ og einnig að reglum WDSF. Stjórn DSÍ getur sett reglur á grundvelli laga DSÍ og er stjórn það bæði rétt og skylt.

Í dómi dómstóls ÍSÍ í máli nr. 5/2012 kemur skýrt fram að réttur alþjóðlegra samtaka til að setja íþróttagrein sinni reglur til eftirbreytni sé mjög ríkur en EKKI alger. Dómur þessi hefur að þessu leyti skýrt fordæmisgildi. Þetta kemur einnig skýrt fram í sjálfum keppendareglum WDSF, þar sem kveðið er á um að aðildarfélögin skuli hafa reglur WDSF til hliðsjónar en mæla ekki fyrir um að þau skuli taka upp reglur WDSF. Þetta kemur einnig skýrt fram í móta- og

keppendareglum DSÍ, grein 5.14. Þær reglur sem settar hafa verið af stjórn DSÍ eru settar með heildarhagsmunum dansíþróttarinnar í huga, ekki einstakra para. Það er grunnur í allri íþróttastarfsemi að hugsa um hag heildarinnar. Dómarar síðustu danskeppna eru virtir og hafa allir gríðarlega reynslu í dansheiminum. Einn dómari hefur t.d. verið formaður danska danskennarasambandsins síðastliðin 17 ár og á að dæma á næsta heimsmeistaramóti atvinnumanna í standarddönsum í Moskvu. Varnaraðili ber fullt traust til þeirra dómara sem dæmdu síðustu keppni og hafa dómarar vetrarins sjaldan verið jafn reynslumiklir og með eins marga heimsmeistaratitla í farteskinu eins og síðastliðinn vetur. Þeir eru vandir að virðingu sinni og hæfni þeirra ótvíræð.

Sú fullyrðing kæranda að mun líklegra sé að hjón tali saman og samræmi þannig sína dóma er órökstudd og stenst ekki. Kærandi vegur þungt að mannorði þeirra virtu einstaklinga sem dæmdu keppnir vetrarins, bæði dómara með WDSF réttindi og dómara með WDC réttindi. Fjölmarginir virtir dómarar frá WDSF hafa komið og dæmt hér á Íslandi síðastliðinni vetur og ber þar helst að nefna Alexander Melnikov, Hr. og frú Gulay frá Rússlandi, Fredi og Daniela Novak. Vladimir Gulay er fyrrum formaður dansíþróttasambandsins í Moskvu og sá hann ekkert athugasvert við þá dómara sem dæmdu honum við hlið, enda ekki um alþjóðlega keppni að ræða né keppni sem sérstakt leyfi þurfti að gefa fyrir hjá WDSF. Fredi Novak á að baki hátt í 2000 danskeppnir sem dómari og sá hann ekkert athugasvert við það hvernig dómarahópurinn var skipaður. Þeir eru mjög virtir báðir tveir innan WDSF og hafa gríðarlega reynslu inn vébanda þess sambands. Það að hjón dæmi keppni felur alls ekki í sér íþyngjandi niðurstöðu fyrir keppendur né heldur skerði réttindi þeirra. Þá hefur það ákveðna hagræðingu í för með sér að fá hjón sem dómara og lækkar verulega kostnað við dansmót.

Stærstu alþjóðasamtökin í dansheiminum, WDSF og WDC, hafa löngum eldað grátt silfur. Svo rammt hefur kveðið að þessu að gríðarleg átök í mörgum löndum hafa endað þannig að fylkingarnar talast ekki við. Þetta er óheilbrigt ástand og alls ekki til framdráttar fyrir þá sem vilja stunda dans sem íþrótt og njóta þess að stunda hana í burtu frá pólitískum átökum. Þetta hefur víða orðið til þess að dansinn sem íþrótt hefur þurft að heyja mikla varnabaráttu, baráttu fyrir því að deyja ekki út. Má t.d. nefna ástandið í Danmörku í þessu samhengi. Vegna átakanna þar hefur þetta farið þannig að DDD (De Danske Dancelærere) heldur sínar eigin keppnir og eru þær mun fjölmennari en keppnir þær sem danska dansíþróttasambandið heldur. Oft á tíðum lá við að fleiri keppendur væru frá Íslandi en Danmörku á Copenhagen Open, sem er ein stærsta keppnin sem haldin er með samþykki danska dansíþróttasambandsins. Dansheimurinn á Íslandi er lítill og hefur DSÍ verið að berjast við fækkun iðkenda í áranna rás. Fyrsta Íslandsmeistaramót í dansi var í raun haldið á Hótel Sögu árið 1986, af Nýja dansskólanum. Dansráð Íslands (íslenskir danskennarar) stóðu svo fyrir keppnum í nokkur ár þar á eftir, í fyrsta sinn árið 1987 og voru keppendur þá um 1000 talsins. Þar kom að DSÍ var stofnað og yfirtók DSÍ þær keppnir með nokkuð góðu samkomulagi. Íslenska leiðin hefur ávallt falist í því að reyna samvinnu til þrautar. Það hafa þó alltaf verið aðilar innan DSÍ sem vilja skera á alla samvinnu og hafa tvær fylkingar. Stjórn DSÍ telur það með öllu óásættanlegt og að það muni einungis leiða til enn frekari fækkunar iðkenda og gæti jafnvel gengið að samkvæmisdansinum sem íþrótt dauðum.

Það má heldur ekki horfa fram hjá því að íslensk danspör hafa löngum sótt keppnir,

viðurkenndar af báðum félögum. Gríðarlega stór hluti íslenskra para sækir keppnir sem viðurkenndar eru af WDC, t.d. keppnirnar í Blackpool, International í London, keppnir í Bandaríkjunum, UK í London o.s.frv. Þó ekki séu til tölulegar úttektir á þeim fjölda er óhætt að fyllyrða að mun fleiri sækir keppnir viðurkenndar af WDC heldur en WDSF. Það er því nauðsynlegt að dómarahópurinn hér á landi endurpegli á þann hátt þann hóp sem keppir í dansi á erlendri grundu. Enda hefur þess ávallt verið leitað í vetur að fá eins virta dómara og mögulegt er hingað til lands, dómara með alþjóðleg viðurkennd réttindi.

Hvað varðar umfjöllun kæranda í greinargerð sinni um aðrar breytingar sem gerðar voru á móta- og keppendareglum DSÍ síðastliðinn vetur þá eru þær allt of seint fram komnar og kærufrestur vegna þeirra löngu liðinn. Þær geta því á engan hátt komið til umfjöllunar í máli þessu og ber að hafna kröfu kæranda um að varnaraðila verði gert að endurskoða aðrar breytingar sem gerðar hafa verið á reglum á liðnu starfsári. Þá mótmælir varnaraðili því alfarið að þær breytingar hafi verið ólögmatar.

Niðurstaða:

Dómkröfur kæranda lúta í meginatriðum að því að Íslandsmeistaramót í dansi í grunnsporum, Íslandsmeistaramót í standarddönsum og bikarmeistaramót í latíndönsum sem haldið var af kærða, Dansíþróttasambandi Íslands (DSÍ) þann 6. og 7. maí 2017 verði dæmt ógilt og titlar ómerktir.

Byggir kærandi einkum á því að kærði hafi ekki staðið rétt að breytingum á reglum er um mótið hafi átt að gilda, þ.e. að heimila að hjón gætu verið dómara í mótinu, og það stríði einnig gegn alþjóðlegum reglum sem kærði sé bundin af. Þá byggir kærandi á því að lagabreytingin stríði gegn íþróttalögum nr. 64/1988, einkum 2. mgr. 5. gr. þeirra. Þá beri einnig að ógilda mótið þar sem dómara hafi ekki haft alþjóðleg réttindi, sem sé hæfiskrafa samkvæmt lögum kærða og að fari beri eftir móta- og keppendareglum WDSF í öllum atriðum. Að öllu þessu virtu þá vísar kærandi sérstaklega til dóms Dómstóls ÍSÍ í málinu nr. 5/2012 en þar fjallar dómstóllinn sérstaklega um hvaða reglur það eru sem gilda í málum er varða DSÍ. Segir þar í forsendum berum orðum að „**almennt verði að telja rétt æðstu alþjóðlegu samtaka í íþróttagreini til að setja sinni grein reglur til eftirbreytni mjög ríkan og vera kjarna sjálfstæðis slíkra samtaka**“.

Kærði, Dansíþróttasamband Íslands (DSÍ), krefst þess að öllum kröfum kæranda verði hafnað, og bendir á að hinn 4. maí, sl, hafi á stjórnarfundum DSÍ móta- og keppendareglum breytt þannig að bætt var við grein B-5.4 sem er svohljóðandi: Dómari getur verið maki, skyldur eða mægður dómara í beinan legg eða öðrum lið til hliðar. Breytingarnar hafi verið kynntar öllum aðildarfélögum kærða 5.maí og tekið strax gildi. Um sé að ræða Íslandsmeistaramót, en ekki alþjóðlegt mót. Því gildi íslenskar reglur um mótið, en ekki alþjóðlegar.

Kærði tiltekur til stuðnings sýknukröfu sinni að dómara á umræddu móti hafi verið sjö talsins, og hafi sérstaklega verið tilkynnt fyrir mótið hverjir það væru. Allir dómarnir eru með WDSF

réttindi eða WDC réttindi (World Dance Council), og hefur þeirri staðhæfingu ekki verið hnekk
af kæranda og er því ógildingarkröfu á þeirri forsendu að dómara hafi ekki haft nauðsynleg
réttindi hafnað.

Ekki er annað fram komið en öllum keppendum hafi verið ljóst er mótið hófst hvaða reglur giltu
um mótið, og enginn virðist hafa gert athugasemdir við hæfi dómara áður en keppni hófst, sem
eðlilegt hefði verið að gera, ef einhver keppanda sætti sig ekki við fyrirkomulag keppinnar,
eða hæfi einstaka dómara.

Taka má að nokkru undir aðfinnslur kæranda um að óheppilegt sé að hjón séu dómara í sömu
keppni, en ekki verður séð að slíkt sé alfarið óheimilt samkvæmt lögum ÍSÍ, eða
einkamálalögum. Tengsl milli dómara eða aðila vegna vínattu eru t.d. ekki ein og sér talin valda
vanhæfi, heldur þarf að fara fram heildarmat á öllum aðstæðum, sbr, *t.d. Hrd. 2005 bls. 2857*.
Eins og hér háttar til, og fyrir liggur að allir keppendur sættu sig við þær reglur og þá dómara
sem dæmdu, fyrir keppnina, verður hún ekki ógilt á þeim forsendum að hjón hafi verið meðal
dómara. Verður í því sambandi að horfa til þess að ekki er um alþjóðlegt mót að ræða, heldur
íslenskt mót sem íslenskar reglur gilda um. Er því hvorki fallist á að alþjóðlegar reglur WDSF,
hafi átt að gilda á mótinu, né að þær reglur er giltu, hafi verið í andstöðu við reglur WDSF í
grundvallaratriðum, enda eru þær reglur einungis leiðbeinandi fyrir aðildarfélög WDSF.

Þar sem ekki eru efni til að fallast á ógildingarkröfu kæranda, er ekki tilefni til að taka afstöðu
til annarra kröfuliða kærunnar, eins og málið liggur fyrir.

Úrskurðarorð:

Kærði, Dansíþróttasamband Íslands (DSÍ), skal vera sýkn af kröfum kæranda Þórðar Hugo
Björnssonar, í máli þessu.

Ólafur Björnsson hrl, dómari

Um málsskotsheimild:

33.3. Frestur til að áfrýja máli til áfrýjunardómstóls ÍSÍ, skal vera ein vika frá því að aðila máls
var fyrst kunnugt um niðurstöðu málsins, en þó eigi síðar en 4 vikum eftir að dómur undirréttar
var upp kveðinn.